

ΓΑΛΑΖΙΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ - Ο ULTIMO AZUL

Σκηνοθεσία: Γκαμπριέλ Μασκάρο

Σενάριο: Γκαμπριέλ Μασκάρο, Τιμπέριο Αζούλ, Μουρίλο Χάουζερ

Ηθοποιοί: Ντενίζ Γουάινμπεργκ, Ροδρίγκο Σαντόρο, Μύριαμ Σοκάρας

Φωτογραφία: Γκιγέρμο Γκάρζα

Μοντάζ: Ομάρ Γκουζμάν, Σεμπαστιάν Σεπούλβεδα

Μουσική: Μέμο Γκουέρα

Χώρα: Βραζιλία, Μεξικό, Ολανδία, Χιλή (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 85'

Προβολή Δευτέρας: Ώρα 7.00 μ.μ.

Προβολή Τρίτης: Ώρα 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 7 Βραβεία και 7 υποψηφιότητες

-Berlin International Film Festival 2025, 3 Βραβεία, Αργυρή Άρκτος, Οικουμενικής επιτροπής και Κριτών του Berliner Morgenpost στον Μασκάρο

-Guadalajara International Film Festival (2025), 2 Βραβεία, καλύτερης ταινίας. Και ερμηνείας στην Γουάινμπεργκ.

-Valladolid International Film Festival 2025, Βραβείο καλύτερης ταινίας των Κριτών νεότητας.

-Golden Panda Awards 2025, Βραβείο καλύτερης ηθοποιού σε πρώτο ρόλο (Γουάινμπεργκ)

Αργυρή Άρκτος στο Βερολίνο για ένα διαφορετικό... ringer monie αυτογνωσίας, το οποίο μεταχειρίζεται τα κλισέ του μαγικού ρεαλισμού με τρυφερότητα και ευαισθησία.

Ένα τρυφερό, προκλητικό ταξίδι αντίστασης, επανάστασης και αυτογνωσίας στα βάθη της Βραζιλίας. Αργυρή Άρκτος στην 75η Berlinale.

Για να μεγιστοποιήσει την οικονομική της ανάπτυξη, η κυβέρνηση της Βραζιλίας διατάσει την αναγκαστική μετεγκατάσταση των ηλικιωμένων ανθρώπων σε απομακρισμένους οικιστικούς αποικισμούς. Μια 77-χρονη γυναίκα αρνείται να υπακούσει και ξεκινάει ένα ταξίδι στον Αμαζόνιο που θα αλλάξει το πεπρωμένο της για πάντα.

Ο Βραζιλιάνος δημιουργός Gabriel Mascaro επιστρέφει εδώ με μια στίβαρή νέα οδύσσεια. Μια 77χρονη γυναίκα δραπετεύει από την παρακολούθηση και την αναγκαστική παραίτηση και κυνηγεί το όνειρό της με μια βάρκα στον Αμαζόνιο. Ένα τρυφερό ταξίδι αντίστασης, επανάστασης και ατομικής απελευθέρωσης (self-discovery).

Η ανεξάρτητη Τερέζα (την υποδύεται η βετεράνος της σκηνής και της οθόνης Denise Weinberg) υπήρξε πάντα αυτόνομη, όμως στα 77 χρόνια της, χάνει ξαφνικά τη δουλειά της σε εργοστάσιο παραγωγής κροκοδείλιου κρέατος και τίθεται κάτω από την εποπτεία της κόρης της, η οποία πρέπει να εγκρίνει κάθε της απόφαση.

Σε αυτή τη διαφορετική Βραζιλία μια αυταρχική κυβέρνηση καταχρώντας εξουσία, αναγκάζει τους ηλικιωμένους να εγκαταλείψουν την ενεργό κοινωνική συμμετοχή με μέσα όπως η ασφυκτική παρακολούθηση και η αναίτη επιθετικότητα όπως είναι το "wrinkle-wagon" (ε.μ. καλάθι αχρήστων) που πετάει τα εκτός γραμμής. Υπάρχει επίσης η απειλή ότι θα σταλούν στην Αποικία από όπου, λέγεται, δεν υπάρχει επιστροφή.

Αρνούμενη να συμμορφωθεί προς τας υποδείξεις, η Τερέζα παίρνει τους δρόμους, στην κυριολεξία πηδά σε μια ημιπαράνομη βάρκα που ελπίζει να την μεταφέρει κοντά στην Itacoatiara, για να εκπληρώσει το όνειρό της να μπει σε ένα αεροπλάνο και να φύγει μακριά. Αυτή η ταινία δρόμου, χωρίς δρόμους αλλά μέσα σε απίστευτους παραπτόταμους του Αμαζονίου, αφήνει ένα

ευχάριστο ευγενές συναίσθημα που έρχεται σε αντίθεση με τις καταπιεστικές μεθόδους μιας υποκριτικής κοινωνίας. Για την Τερέζα δεν υπάρχει επιστροφή και οι άνθρωποι που συναντά στο δρόμο της, της αποκαλύπτουν όλες τις πιθανές ελευθερίες που ποτέ δεν ήξερε ότι μπορεί να έχει.

DIANA CADAVID

Σε μια ταινία δρόμου που ξανοίγεται όχι σε ασφαλτοδρομμένες λεωφόρους, αλλά στο απόλυτο Γαλάζιο μονοπάτι, στον μεγαλύτερο ποταμό του πλανήτη – τον μόνο ορίζοντα ελευθερίας σε μια χώρα που ασφυκτιά υπό το βάρος ενός σύγχρονου ολοκληρωτισμού–, μια 77χρονη γυναίκα της εργατικής τάξης αποφασίζει να αλλάξει πλεύση στη ζωή της και να εκπληρώσει μια φαινομενικά απλή, αλλά εξαιρετικά δύσκολη επιθυμία ζωής.

Σε ένα απροσδιόριστο παρόν, η κυβέρνηση της Βραζιλίας έχει ιδρύσει αποικίες με τεράστιες μονάδες περιθάλψης ηλικιωμένων, υποτιθέμενα για το «ευ ζην» τους, αλλά στην πραγματικότητα για να τονώσει την οικονομία της χώρας που έχει πληγεί από την πανδημία. Η Τερέζα, που έχει περάσει μια ζωή σε μια μικρή βιομηχανική πόλη, αρνείται να συμμορφωθεί σε αυτό το οριζόντιο μέτρο και όταν πέφτει το όριο ηλικίας απειλώντας να την κλείσει σε μια «σφραγιστική αποικία» μέσα σε λίγες ημέρες, αποδρά καβαλώντας τα κινούμενα νερα. Όνειρό της να μπει για πρώτη φορά σε αεροπλάνο...

Το Μεγάλο Βραβείο της Επιτροπής στην 75η Μπερλινάλε αφηγείται μια μοναδική ιστορία μεταμόρφωσης στην καρδιά του Αμαζονίου, κάνοντας τη δυστοπία θερμοκοιτίδα της εξέγερσης και της αλλαγής και παραδίδοντας μια ξεχωριστή πολιτική αλληγορία. Ταυτόχρονα, μας συστήνει από την αρχή τον θαυμάσιο καλλιτέχνη Γκαμπριέλ Μασκάρο, εκλεκτό εκπρόσωπο της «Σχολής της Ρεσίφε», τον οποίο γνωρίσαμε στη Θεσσαλονίκη με το ατρόμητο Neon Bull (2015).

Σε ένα κοντινό μέλλον, οι ηλικιωμένοι Βραζιλιάνοι υποχρεώνονται σε συνταξιοδότηση και αποκλείονται από την ενεργό κοινωνική συμμετοχή μέσω ακραίας επιτήρησης. Κάποιοι αποστέλλονται στην Αποικία, από όπου λέγεται ότι οι περισσότεροι δεν επιστρέφουν ποτέ. Η 77χρονη Τερέζα, όμως, αρνείται να συμμορφωθεί και να παραδοθεί στη μοίρα της.

Αν και έχει σκηνοθετήσει μια σειρά από βραβευμένα ντοκιμαντέρ, ο Γκαμπριέλ Μασκάρο (“Neon Bull”) δοκιμάζει με την τρίτη του ταινία μυθοπλασίας να μιλήσει αλληγορικά. Έτσι, βάζει μπροστά στην κάμερά του τη Βραζιλία του παρόντος, αλλά υποτίθεται πως μας μεταφέρει σε ένα κοντινό μέλλον, όπου τη θέση της κυβέρνησης του Μισέλ Μπολσονάρου έχει πάρει ένα (πιο) ολοκληρωτικό καθεστώς. Ένας από τους νόμους του αφορά τους ηλικιωμένους πολίτες της χώρας, οι οποίοι από μια ηλικία και μετά υποχρεούνται σε συνταξιοδότηση, τίθενται υπό την κηδεμονία των παιδιών τους και αποκλείονται από την ενεργό κοινωνική συμμετοχή μέσω ακραίας επιτήρησης. Κάποιοι μάλιστα αποστέλλονται στην Αποικία, από όπου λέγεται ότι οι περισσότεροι δεν επιστρέφουν ποτέ. Η 77χρονη Τερέζα, όμως, μέχρι πρότινος εργάτρια σε ένα εργοστάσιο επεξεργασίας κρέατος αλιγάτορα, αρνείται να συμμορφωθεί και να παραδοθεί στη μοίρα της.

Μια χώρα η οποία έχει απολέσει τις θεμελιώδεις αξίες της και ένας χαρακτήρας, χαμηλότονος και περιθωριοποιημένος, ο οποίος ξεκινάει μια οδύσσεια ανεύρεσης νοήματος σε μια ζωή που δεν έζησε. Το όνειρο της Τερέζα είναι να πετάξει στον αέρα έστω και μία μόνο φορά και το κυνήγι του θα μετατραπεί σε ένα

αναπάντεχο... river movie αυτογνωσίας. Ο Αμαζόνιος θα γίνει το γαλάζιο μονοπάτι της προς τη διεκδίκηση της προσωπικής της ανεξαρτησίας από ταμπου, υποχρεωτικούς ρόλους και πλάστες ταυτότητες, με μια σειρά από συναντήσεις με γραφικούς, αλλόκοτους χαρακτήρες να της προσφέρουν απανωτές λυτρωτικές εμπειρίες. Ο Γκαμπριέλ Μασκάρο την ακολουθεί με τη σκηνοθετική πυξίδα του να δείχνει γνωστά σημεία του κινηματογραφικού ορίζοντα, κερδίζοντας την Αργυρή Άρκτο στο Βερολίνο για ένα δράμα εναλλακτικής κοινωνικής εξέγερσης, το οποίο μεταχειρίζεται τα κλισέ του μαγικού ρεαλισμού με τρυφερότητα και ευαισθησία.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Κάπου ανάμεσα σε μια δυστοπική ταινία φαντασίας κι ένα τρυφερό «coming of old age» φιλμ, το «Γαλάζιο Μονοπάτι» είναι ένα road movie στην κοίτη ενός ποταμού και στο ίδιο το ποτάμι της ζωής.

Η πρωταγωνίστρια, Τερέζα, μια 77χρονη γυναίκα, ζει σε μια κοινωνία που επιβάλλει στους ηλικιωμένους να μετακινηθούν σε απομονωμένες «αποικίες», στερώντας τους την αυτονομία τους. Αποφασισμένη να ζήσει μια τελευταία περιπέτεια πριν υποκύψει σε αυτό το πεπρωμένο, η Τερέζα ξεκινά ένα ταξίδι στον Αμαζόνιο με στόχο να πραγματοποιήσει το όνειρό της: να πετάξει με αεροπλάνο. Στην πορεία συναντά μια σειρά από χαρακτήρες που τη συντροφεύουν σε αυτή την πορεία κι ανακαλύπτει ένα μαγικό σαλιγκάρι που το μπλε του σάλιο σε βοηθά να δεις τη ζωή σου στις αληθινές διαστάσεις της.

Κινηματογραφώντας γοητευτικά τις παράκτιες περιοχές του Αμαζονίου και με μια σπουδαία ερμηνεία από την Ντενίζ Βάνμπεργκ στον πρωταγωνιστικό ρόλο, ο Μασκάρο συνδυάζει το κοινωνικό σχόλιο με χιούμορ και πινελιές μαγικού ρεαλισμού, δημιουργώντας μια ταινία που, παρά τη δυστοπική της βάση, αποπνέει αισιοδοξία και ελπίδα.

Μέσα από την απλή ιστορία του ταξιδιού της ηρωίδας του, το φιλμ μιλά με τρυφερότητα για την ανάγκη για ελευθερία και περιπέτεια, ακόμα και όταν η κοινωνία ή ηλικία δείχνει να επιβάλλει περιορισμούς και υπενθυμίζει ότι η ζωή δεν σταματά ποτέ να μας καλεί σε νέες εμπειρίες, αρκεί να έχουμε το θάρρος να ακολουθήσουμε το κάλεσμά της.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΡΑΣΣΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

GABRIEL MASCARO

Σεναριογράφος, σκηνοθέτης και διευθυντής φωτογραφίας, γεννήθηκε το 1983 στη Recife, Βραζιλία. Οι ταινίες του έχουν διαγωνιστεί και διακριθεί σε πολλά διεθνή φεστιβάλ. Έχει κερδίσει 39 βραβεία και 69 υποψηφιότητες. **Φιλμογραφία:** Γαλάζιο μονοπάτι (2025), Divino Amor (2019), Ταύρος από νέον (2015), Άνεμοι του Αυγούστου (2014), Doméstica (2012), A Onda Traz, O Vento Leva (Short 2012), As Aventuras de Paulo Bruscky (Short 2010), Avenida Brasília Formosa (2010), Um Lugar ao Sol (2009), The Beetle KFZ-1348 (2008), Gaiola (Short 2007).